

Припутень Дмитро Сергійович
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри загальноправових
дисциплін,
Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ

ЗАХІД ПРИМУСУ, НЕ ПОВ'ЯЗАНОЇ З ЮРИДИЧНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ ЯК ОБМЕЖЕННЯ СУМІСНИЦТВА ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Проаналізувавши Закон України «Про державну службу» щодо даного питання необхідно констатувати, чомусь законодавець залишив поза увагою висвітлення окремою статтею суміщення державних службовців, що, на наш погляд, є неприпустимим. Саме тому з метою розроблення та прийняття окремої статті в Закон України «Про державну службу» необхідно проаналізувати інші законодавчі акти що регулюють зазначене питання.

Наприклад, в статті 66 Законі України «Про Національну поліцію» [1] – службове сумісництво поліцейських, зазначене, що поліцейський не може під час проходження служби займатися іншою оплачуваною діяльністю, крім науково-педагогічної, наукової або творчої.

В статті 18 Закону України «Про прокуратуру», зазначене, що перебування на посаді прокурора несумісне з обійманням посади в будь-якому органі державної влади, іншому державному органі, органі місцевого самоврядування та з представницьким мандатом на державних виборних посадах [2].

Вимоги щодо несумісності не поширюються на участь прокурорів у діяльності виборних органів релігійних та громадських організацій.

Отже, як ми бачимо, законодавець в цій статті є більш радикальним та не залишив право прокурорів займатися науковою, викладацькою або творчою діяльністю, що є порушенням нормам: 1) статті 43 Конституції України: «Кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується»; 2) невідповідність до статті 25 Закону України «Про запобігання корупції», а саме передбачена можливість займатися оплачуваною викладацькою, науковою і творчою діяльністю, медичною практикою, інструкторською та суддівською практикою із спорту.

В законах України «Про Національну гвардію України», «Про службу безпеки України» питання суміщення працівників зазначеного органу взагалі не знайшло відображення, як і в Законі України «Про державну службу», що також є неприпустимим.

Прийняття Закону України «Про Національну поліцію» [1], а також заснування 2 вересня 2015 року центрального органу виконавчої влади – Національної поліції – стали першими кроками в масштабній реформі, що мала на меті перетворення міліції з репресивного інструменту влади на сервісну службу для населення України [3, с. 290]. Одним із перших заходів її досягнення стало утворення патрульної поліції. Згодом, 5 липня 2017 року, Голова Національної поліції повідомив про підписання ним наказу про утворення поліцейської академії – Академії патрульної поліції [3, с. 290]. Відповідно до положення, Академія є державною установою Національної поліції України, що надає первинну підготовку поліцейських, яких уперше прийнято на службу в патрульну поліцію, а також проводить окрему службову підготовку патрульних поліцейських [3, с. 290]. У системі Національної поліції України також функціонують дев'ять державних установ, які мають назву «Навчальний центр підготовки поліцейських» [3, с. 290]. У цих установах здійснюють первинну професійну підготовку та підвищення кваліфікації поліцейських [3, с. 290]. Таким чином, зазначені центри не належать до закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, а отже, науково-педагогічну діяльність тут не здійснюють [3, с. 290]. Тобто залучати до викладання спеціальних дисциплін поліцейських-практиків на платних засадах цей заклад не може, оскільки поліцейському заборонено здійснювати цю діяльність (відповідно до Закону України «Про Національну поліцію») [1]. Зокрема, її можуть кваліфікувати як правопорушення, пов'язане з корупцією, учинення якого тягне за собою накладення адміністративного стягнення і звільнення з поліції [3, с. 290]. Причому інших категорій службовців правоохоронної сфери (прокурори, судді, експерти) ця заборона не стосується [3, с. 291]. З огляду на зазначене, можна констатувати недалекоглядність авторів Закону України «Про Національну поліцію», які штучно обмежили можливість залучення на умовах погодинної чи іншої оплати праці висококваліфікованих фахівців-практиків поліції до навчального процесу поліцейських [3, с. 291]. Як вірно зазначає Пастух І. Д.

питання стосовно того, чому саме викладацьку діяльність для поліцейських замінили на науково-педагогічну, також залишається відкритим [3, с. 291].

Отже, запропоновано доповнити новою статтею 10-1 «Службове сумісництво державних службовців» в Закон України «Про державну службу» таким змістом:

«Державний службовець не може під час проходження служби займатися підприємницькою діяльністю або іншою оплачуваною діяльністю, крім викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики із спорту».

Бібліографічні посилання:

1. Про національну поліцію: Закону України від 02.07.2015 № 580-VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379.
2. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII.Голос України від 25.10.2014 — № 206.
3. Пастух І. Д. Службове сумісництво поліцейських. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2018. № 1(15) – с. 283-295.

Ростовська К.В.,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри державно-правових дисциплін
юридичного факультету
Харківського національного університету
імені В.Н. Каразіна

**КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ НАУКОВОГО СУПРОВОДУ
ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ**

Вимоги до наукових досліджень у галузі протидії корупції, що проводилися в Україні та за її межами, передбачають використання емпіричних даних про корупційну ситуацію, соціологічних досліджень, аналіз практики антикорупційної діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, правоохоронних органів та громадськості. Тому дослідження відповідних публікацій визначається як окреме завдання нашої роботи. Слід констатувати, що комплексного аналізу джерел, які формують кількісні та якісні показники, що стосуються корупційної ситуації в Україні, як визначення механізмів формування ставлення громадян в Україні щодо корупції зі з'ясування тих характеристик, котрі впливають на корупційну імідж України у світі, в Україні не проводилося [1].

Вирішення вищенаведених проблем потребує наукового супроводу державної антикорупційної політики. Науковий супровід державної антикорупційної політики має представляти собою комплексний, багаторівневий, системний процес, спрямований на підвищення ефективності заходів державної антикорупційної політики під час як її розроблення, так і реалізації шляхом здійснення науково-теоретичних, соціологічних, аналітичних, прикладних досліджень тощо. Такий процес передбачає характеристику оцінки стану корупції у законах та інших нормативно-правових актах України; доповідях; посланнях вищих посадових осіб України; офіційній статистиці; соціологічних дослідженнях; наукових дослідженнях; виступах; інших джерелах.

Науковий супровід державної антикорупційної політики представляє собою багаторівневий перманентний процес, що складається з таких рівнів: фундаментальний, емпіричний, теоретико-прикладний, практичний.

Ефективність розроблення та реалізації державної антикорупційної політики напряму залежить від наукового, аналітичного та експертного забезпечення її заходів, тобто від постійного та системного наукового її супроводу

Науковий супровід державної антикорупційної політики представляє собою професійну діяльність з системного та фундаментального дослідження проблем протидії корупції, та полягає у системному аналізі рівня корупції, пошуку і виділення причин і умов, які їй сприяють, тенденцій розвитку, існуючих загроз, оцінки рівня корупції, а також у прогнозуванні динаміки впливу різних факторів на стан корупції в Україні, з метою вироблення ефективних заходів антикорупційної політики держави.